

POSITIV

BUSINESS & STYLE

TÉMA / TOPIC ■

INNOVATION

Hana Fialová

muzikálová herečka, pedagožka
Musical Actress, Teacher

TATRA TRUCKS a.s.

Ing. Radomír Smolka

ředitel výzkumu a vývoje
Director of Research
and Development

Investoři v MSK

Investors in MS Region

Velká Británie

**NEJLEPŠÍ ČESKÁ
MUZIKÁLOVÁ
ZPĚVAČKA
ROKU 2022,**

**přítelkyně koní
i adrenalinový nadšenec.**

TO VŠE A MNOHEM VÍCE JE

Hana Fialová

Marfuša, Fantine, Eliška Pomořanská, Evita nebo Edith Piaf. Že nevíte, co mají tyto dámy společné? Všechny tyto osudové ženy nezapomenutelným způsobem ztvárnila nejen na prknech Národního divadla moravskoslezského držitelka Ceny Jantar a hned dvojnásobná laureátka Ceny Thálie Hana Fialová. V přátelském neformálním povídání s předsedou redakční rady magazínu POSITIV Radúzem Máchou o sobě prozradila hodně zajímavého.

Hanko, ty ses narodila 1. května. Takže jsi pro rodiče byla vlastně takový prvomájový dáreček. Máš z dětství nějaké vzpomínky na mávátko a nafukovací balónky v prvomájových průvodech?

Ano, opravdu jsem prvomájový dáreček (smích). Maminka mi říkala, že když ji odvážela sanitka, bylo to doslova „za minutu dvanáct“. Všude byl průvod a do porodnice se dostala na poslední chvíli. Na mávátko si samozřejmě vzpomínám. První máj a průvod s mávátky a balónky jsem spíš brala jako oslavu mých narozenin. A do průvodu jsem většinou chodila ráda, protože jsem už od malička byla takový malý exhibicionista. Ale na mávátko mám i méně příjemnou vzpomínku. Kdysi jsme já a sestra rozzlobily tatku, který byl docela přísný. Jednou jsme mávátkem dostaly tak, že tříbarevné nebyly jenom „třepetalky“, ale taky naše zadečky.

“Myslím, že jsem snad začala zpívat dřív než mluvit.”

Jak vzpomínáš na své pěvecké začátky? Zpívala jsi už jako dítě, chodila jsi do kroužku?

Já jsem zpívala pořád. Myslím, že jsem snad začala zpívat dřív než mluvit. Existuje nahrávka, kde mi ještě nejsou ani tři roky a zpívám tam Černé oči, jděte spát. Pamatuju si, že se mi už jako malému dítěti líbilo sledovat dospělé zpěvačky v televizi, které při zpěvu používaly vibrato, to jsem pak s oblibou napodobovala. Dovedeš si představit tříleté škvrně, jak napodobuje své oblíbené zpěváky?

Preskočme do roku 1986. Dočetl jsem se, že jsi byla vítězkou krajského kola pěvecké soutěže Talent 86 a postoupila jsi do celostátního finále. Jak na to vzpomínáš?

Ano, to jsem tehdy už studovala konzervatoř. Byla jsem ve stejném kole s Leonou Machálkovou, která ještě tehdy nebyla ani zdaleka tak známá, skamarádily jsme se a dokonce jsme spolu tehdy spaly ve stejném pokoji. Tehdy jsem byla v kraji první, a proto jsem postoupila do celostátního kola. Bylo to něco jako dnešní Superstar. Celé finále s deseti vítězi z celé republiky bylo přenášeno televizí. Já jsem tam ale nejela z osobních důvodů. Byla jsem zamilovaná do kluka, který měl zrovna opuštěný vjony a já raději jela za ním. Ale nelituji toho.

V letech 1994–2004 jsi byla sólovou zpěvačkou skupiny Red Hats. Co ti dala tato léta?

Na ta léta moc ráda vzpomínám. Red Hats byla dívčí country kapela, příznačně jsme všechny nosily červené klobouky. Zažila

jsem s nimi úžasná dobrodružství. Jezdily jsme po Evropě – byly jsme na festivalech v Itálii, Polsku nebo Německu, v Anglii jsme měly dokonce i samostatnou čtrnáctidenní šňůru. Také mi ta léta dala docela velký dril ve zpěvu, člověk není „uzamčený“ v jednom žánru. Country je docela pestré, obsahuje třeba prvky popu nebo swingu. Takže to byla docela dobrá škola.

Od roku 2003 jsi členkou muzikálového souboru Národního divadla moravskoslezského. Příští rok to tedy bude jubileum – 20 let. Kolik rolí jsi už za tu dobu ztvárnila?

To jsem nespočetala, ale zhruba před sedmi lety mi kamarád David Velčovský, tehdejší produkční, dal jako dárek velký plakát, kde mi vypsaly všechny mé dosažené role. Sama jsem se divila, jak moc jich bylo, na mnohé jsem už zapomněla.

V roce 2014 jsi získala svou první Cenu Thálie, protože jsi doslova zazářila v hudebním dramatu Edith a Marlene jako Edith Piaf. Letos jsi získala druhou Thálii za roli Ády Harrisové v muzikálu Květiny pro paní Harrisovou. Co ti tyto ceny přinesly?

Samozřejmě obrovskou radost, vždy jsou to emoce a překvapení. O to to bylo větší překvapení teď podruhé, to jsem opravdu nečekala, slovy božského Karla (smích). Ale kromě euforie a radosti to přináší určitou zodpovědnost. Je to závazek, člověk by měl pořád pracovat. U první Thálie jsem měla období, kdy jsem si myslela, že mi role Edith Piaf a s ní i první Thálie nepřinesly nic pěkného. Naštěstí to období trvalo jen chvíli a já znovu začala mít Thálii i roli Edith Piaf ráda. Podruhé je to opravdu nečekané a mám z ocenění ohromnou radost. Je to takové skleněné potvrzení, že to asi všechno klapne a má to smysl.

Je něco, čeho jsi ve své profesi v tuto chvíli ještě nedosáhla? Někaké vysněné přání?

Samozřejmě jsou role, které se mi moc líbí. Ráda občas zavtipkuji o roli Sally Bowles z muzikálu Kabaret – ústřední píseň z muzikálu zpívám a říkám si, že to je role, kterou jsem nikdy nezpívala. Už jí ani zpívat nebudu, protože na to nemám roky, na akcích ji ale zpívat můžu. Jsou i další role, které by se mi líbily, ale spíše to nechávám plynout. Teď mě čeká Sweeney Todd: Dábelský lazebník z Fleet Street, tam mám hlavní ženskou postavu, paní Lovettovou. To je pro mne velká výzva. Mým velkým přáním je mít za zády živou kapelu, protože mít za zády živou energii je snad to nejlepší, co si může zpěvák přát.

Ty jsi od dětství Ostravanka. Jaký je tvůj vztah k Moravskoslezskému kraji? Neláká tě Praha?

Měla jsem možnost si vyzkoušet zazpívat v pražské Hyberni, protože jsem tam hostovala v představení. Byla to fajn zkušenost, ale já bych ostravské divadlo nevyměnila za žádné jiné. Jsem tady spokojená a mám tu spoustu přátel. Praha jako město mě neláká už vůbec. Je strašně moc velké, je tam moc lidí. Čím jsem starší, tím více utíkám do klidu.

“Já bych ostravské divadlo nevyměnila za žádné jiné.”

Dočetl jsem se, že ve volném čase ráda jezdíš na „čundry“, občas se projedeš na koni, zkoušela jsi i horolezectví. Je to tak?

K horolezectví jsem jen přičichla, vylezla jsem obtížnost 4 nebo 4+, kdo se v tom orientuje, pochopí. To je moje maximum. Měla jsem to moc ráda a všechno, co s tím souvisí. Ale už je to pryč, už nelezu. Na čundry taky nejezdím pravidelně, ale když se naskytne vzácná příležitost, tak jedu. Teď mě vzala dcera na „miničundr“ a moc jsem si ho užila. Bylo to nádherné zase koukat na svět z koňského hřbetu a nechat si při cvalu vlát rozpuštěné vlasy. Ten pocit miluju.

Když jsme se viděli naposledy, prozradila jsi mi, že jsi nedávno cestovala i po Středním východě. Jaké to bylo?

Ano, to bylo asi před pěti lety. Neskutečnou náhodou jsem byla pozvána mou kolegyní a kamarádkou Terezou Kaveckou, abych se přidala k ní a její kamarádce na výlet do Izraele. Dva dny před odletem mi zařídily letenku a já letěla s nimi. Bylo to na pozvání jejího příbuzného Marka Halfara, který dělá válečného kameramana. Bylo to neskutečně úžasných pět dní, Marek se nám věnoval úplně naplno, vozil nás na místa, kde bychom normálně dlouho čekaly, nebo bychom je složitě hledaly. Ale on tam všechno perfektně znal a všude nás provedl. Pro mne to byly obrovské duchovní zážitky, které nikdy nezapomenu. Dvakrát jsme se setkali i s Jakubem Sántó a vzali nás s sebou i na válečnou reportáž do pásma Gazy. To byl obrovský adrenalin, byli jsme i svědky toho, jak izraelská základna sestřelovala raketu jen kousek od nás. To byl pro mne neskutečný zážitek a já si ani neuvědomovala, co se v té chvíli vlastně děje. Ale přesto nejsilnější byly zážitky duchovní – když jsme navštívili Jeruzalém, posvátnou řeku Jordán a několik dalších míst. Za to jsem Terce Kavecké velmi vděčná, sama bych se do Izraele asi nikdy nepodívala.

Tvůj zpěv je o emocích. Ty přenášíš i do svých dobročinných projektů, vybavuji

si tvé foto na kolenou před panem biskupem Lobkowiczem. Co vzkážeš lidem dobré vůle?

To je hezká otázka. Já se budu asi opakovat, ale vzkázala bych, že základem je rodina. Víím, že to zní archaicky, možná i pateticky, ale opravdu od rodiny se odvíjí vše. Rodinné vztahy se dítě od malička učí, to se pak dále přenáší, dobré vlastnosti i ty špatné. Všichni víme, že když to v rodině nefunguje, člověk si to často nese do života dál. Musí projevit obrovskou statečnost a vůli, aby to změnil. A pak je tu naděje. To je tak neskutečně povzbuzující slovo. Je pro mě snad ještě silnější než láska nebo víra. Kde není naděje, tam není nic. Víím, že to je často těžké, člověk se brodí v problémech a nemá ani sílu ji vidět. Ale když ji člověk uvidí, tak to je to, proč se to všechno děje.

O tom jsou tvé dobročinné projekty? O šíření naděje?

Myslím, že trochu i ano, je potřeba pomoci aspoň drobností, nebo penězi. I když si člověk zdraví a život nekoupí. Alespoň něčím můžeme tomu člověku ukázat, že není úplně sám, že je tu někdo, kdo pomůže. Nejsm žádná matka Tereza, nedělám to pravidelně. Ale když mě někdo osloví s dobrým nápadem, jako například mobilní hospic Ondrášek, samozřejmě jsem tomu otevřená.

Pracuješ i jako pedagog. Jaké to je, předávat své zkušenosti mladé nadějně generaci, která nás jednou nahradí?

Já už učím asi 11–12 let, ale mám pocit, že to jsou sotva tři roky. Dostala jsem se k tomu náhodou: kolegyně, která mě znala z Red Hats, mi doporučila jít na konkurz na pedagoga muzikálového zpěvu. Myslela jsem, že to nemá smysl, ale šla jsem to zkusit a paní ředitelka mě vzala. Spolu se svými svěřenci jsem se začala učit i já. Protože jsem nikdy předtím neučila, začala jsem úplně od začátku. Ke každému z děček mám osobní vztah, i když nevím, jestli je to tak správně. Beru je jako svoje děti, mám je ráda, i když jsem někdy i přísná. Až tak moc nechválím, spíše kritizuji, protože mám pocit, že je to více motivuje. Mám radost, když pak vidím, že je o nějakém studentovi slyšet, vidím ho na plakátě a tiše si pomyslím „jo, to je moje děčko“ (smích).

Chtěla bys něco popřát našim čtenářům k Vánocům a do nového roku?

Čtenářům bych ráda upřímně popřála klidné a krásné Vánoce. Aby se tolik nehnali za hmotnými dary, ale obdarovávali své bližní spíše dary duše. A aby neztráceli naději a měli ji pevně ukotvenou ve svých srdcích a duších.

Hanko, děkuji za rozhovor. Ať se ti daří.

The Best Czech Musical Singer of 2022, a Friend of Horses and an Adrenaline Enthusiast. Hana Fialová is all This and Much More.

Marfusha, Fantine, Eliška Pomořanská, Evita or Edith Piaf. Do you know what these ladies have in common? All of these femmes fatales have been unforgettably portrayed non the stage of the National Moravian-Silesian Theatre by Hana Fialová, winner of the Jantar Award and two-time winner of the Thalia Award. In a friendly, informal chat with Radúz Mácha, chairman of the editorial board of POSITIV magazine, she shared a lot of interesting things about herself.

Hanka, you were born on May 1st. So you were basically a May Day present for your parents. Do you have any childhood memories of parade wands and balloons in the May Day parades?

Yes, I really am a May Day present (laughs). My mother told me that when the ambulance took her away, that it was literally "in the last minute". The parades were everywhere and she got to the maternity ward at the last very moment. Of course, I remember the wands. I thought that May Day and the parade with the wands and balloons were for a celebration of my birthday. And I usually liked going to the parade because I was such a little exhibitionist from a young age. However, I do have a not so pleasant memory of the wand. My sister and I used to make our Dad angry, and he was quite strict. One time we got beaten with the wand and not only was the "wand" three-colored, our butts were as well.

How do you remember your beginnings as a singer? Did you sing as a child, did you go to a singing group?

I used to sing all the time. I think I may have started singing before I started talking. There is a recording where I'm not even three years old and I'm singing a Czech song 'Černé oči, jděte spát' there. I remember that as a little kid I liked to watch adult female singers on TV who used vibrato when they sang, I loved to imitate that back then. Can you imagine a three-year-old imitating her favorite singers?

Let's jump to 1986. I read that you were the winner of the regional round of the Talent 86 singing competition and made it to the national finals. How do you recall that?

Yes, I was already studying at the conservatory then. I was in the same round with Leona Machálková, who was not as famous back then, and we became friends and even shared a room together. At that time, I was first in the regional round and that's why I qualified for the national round. It was something like the Pop Idol. The entire final with ten winners from all over the country was televised. However, I didn't go there for personal reasons. I was in love with a guy who had a weekend leave from the army and I preferred to go to see him. I don't regret it.

Between 1994 and 2004 you were a solo singer of Red Hats band - what did these 10 years give you?

I remember those years very fondly. The Red Hats were a girl country band and fittingly we all wore red hats. I had

some amazing adventures with these girls. We toured Europe - we went to festivals in Italy, Poland and Germany. We even had a separate 14 night tour in England. Also, those years gave me quite a lot of practice in singing because we aren't "locked" into one genre. Country is quite varied, it has elements of pop and swing. So it was a pretty good school.

"I think I may have started singing before I started talking."

Since 2003 you have been a member of the musical ensemble of the National Moravian-Silesian Theatre. Next year will be your jubilee, 20 years. How many roles have you performed during that time?

I haven't counted, but about seven years ago my friend David Velčovský, who worked as a producer at the time, gave me a big poster as a gift where he listed all of my roles so far. I was amazed at how many there were, I had forgotten many of them.

In 2014, you won your first Thalia Award because you literally shone in the musical drama Edith and Marlene as Edith Piaf. This year, you won your second Thalia for your role as Áda Harris in the musical Flowers for Mrs Harris. What did these awards bring you?

Of course it brought me great joy, it's always about emotions and surprises. It was even more of a surprise the second time, I really didn't expect that, in the words of the divine Karel (laughs). But besides the euphoria and joy, it brings a certain responsibility. It's a commitment, one that should always be working. With the first Thalia, there was a period of time when I thought that the role of Edith Piaf and the first Thalia didn't bring me anything fulfilling. Fortunately, that period only lasted a short time and I started to like Thalia and the role of Edith Piaf again. The second time was really unexpected and I am very happy about the award. It's a kind of glass confirmation that it's all working and it makes sense.

Is there anything you haven't achieved in your profession at this point? Any special wish or dream?

Of course, there are roles that I really like. I like to joke sometimes about the role of Sally Bowles from the musical Cabaret - I sing the theme song from the musical and think to myself that's a role I've never sung. I won't sing it

anymore because I don't have the right age, but I can sing it at events. There are other roles I would like to do, but I tend to just let it happen. I've got Sweeney Todd: The Demon Barber of Fleet Street coming up now, and I've also got the female lead, Mrs Lovett. That's a big challenge for me.

My big wish is to have a live band behind me, because to have live energy behind you is probably the best thing a singer can ask for.

"I wouldn't change the Ostrava theatre for any other."

You've lived in Ostrava since your childhood. What is your relationship to the Moravian-Silesian region? Aren't you tempted by Prague?

I had the opportunity to sing in Hybernia in Prague because I was a guest in a performance there. It was a good experience, but I wouldn't change the Ostrava theatre for any other. I am happy here and I have a lot of friends here. Prague as a city doesn't attract me at all. It's too big, too crowded. The older I get, the more I escape to the quiet.

I have read that in your free time you like to go tramping, sometimes you ride horses, and you have tried rock climbing. Is that right?

I only got a whiff of mountaineering and I climbed difficulty 4 or 4+, those who are familiar with it will understand. That's my ultimate peak. I loved it and everything about it. However, that whiff is gone and I don't climb anymore.

I don't go tramping regularly either, but on the rare occasion I do go. Recently, my daughter took me on a "mini-tramping trip" and I really enjoyed it. It was wonderful to see the world again from horseback and let my hair flow as I galloped. I love that feeling.

The last time I saw you, you told me that you had recently traveled around the Middle East. How was that?

Yes, that was about five years ago. By an incredible coincidence, I was invited by my colleague and friend, Tereza Kavecká, to join her and her friend on a trip to Israel. They arranged my ticket two days before the departure and I flew with them. It was at the invitation of her relative Mark Halfar, who is a war cameraman. It was an incredibly amazing five days, Mark gave us his full attention, taking us to places where we would normally have waited a long time, or would have found them difficult to find. He knew everything there perfectly and showed us everywhere. For me it was

a huge spiritual experience that I will never forget. We also met twice with Jakub Sántó and he took us with him on a war report to the Gaza Strip. That was a huge adrenaline rush, and we even witnessed an Israeli base shooting down a rocket just a short distance from us. That was an incredible experience for me and I didn't even realize what was actually happening in that moment. Yet the most powerful experiences were spiritual, the visit to Jerusalem, the holy Jordan River and several other places. I am very grateful to Terka Kavecká for that; I probably would never have gone to Israel on my own.

Your singing is about emotion. You carry that over into your charity projects, I remember a photo of you on your knees in front of Bishop Lobkowicz. What's your message to people of goodwill?

That's a nice question. I'm probably going to repeat myself, but I would say that the family is the foundation. I know it sounds archaic,

maybe even pathetic, but family really is everything. Family relationships are taught to the child from a young age, and this is then passed on, all the good and bad qualities. We all know that when things don't work out in the family, one often carries that on into life. One has to show tremendous courage and will to change it. And then there's hope. That is such an incredibly encouraging word. It's perhaps even more powerful to me than love or faith. Where there is no hope, there is nothing. Let there be hope everywhere, and may no one ever lose it. I know it's often hard, wading through problems and not even having the strength to see it. But when you see it, that's what it's all for.

Is that what your charity projects are about? Spreading hope?

I think a little bit yes, you need to help with small things or money. Even though you can't buy health and life. At least we can do

something to show the person that they are not alone, that there is someone who can help. I'm no Mother Teresa and I don't do this regularly. However, if someone approaches me with a good idea, like the Ondrášek mobile hospice, of course I'm open to it.

You work also as a teacher. What is it like to pass on your experience to the young promising generation that will one day replace us?

I've been teaching for about 11-12 years now, but I feel like it's barely been three years. I got into it by chance, a colleague who knew me from Red Hats recommended that I should audition to be a musical theatre voice teacher. I didn't think it was a good fit, but I gave it a shot and the director took me on. Along with my students, I started to learn as well. Since I'd never taught before, I started from scratch. I had, and continue to have, a personal relationship with each of the "kids" there, although I don't know if that's

right. I think of them as my children, I love them, even if I am sometimes strict. I don't praise so much, I criticize more because I feel it motivates them more, as it does me. I'm happy when I see that a student is spoken about and I see them on a poster and I think to myself "yeah, that's my kid" (laughs).

Is there anything you would like to wish our readers for Christmas and the New Year?

I would like to sincerely wish our readers a peaceful and beautiful Christmas. May they not chase material gifts so much, but rather give their fellow man gifts of the soul. And that they do not lose hope and have it firmly anchored in their hearts and souls.

Hanka, thank you for the interview.

Text: Barbora Kubalová
Foto: Petr Hrubeš